

Το γυάλινο πηγάδι

Ύδρα

Άιντες κι αμάν αμάν, το μάθατε τι έγινε,
το μάθατε τι έγινε στο γυάλινο πηγάδι;

Άιντες κι αμάν αμάν, θεριό εμφανερώθηκε
Θεριό εμφανερώθηκε τον κόσμο για να φάει.

Άιντες κι αμάν αμάν γυναίκας ρούχα φόρεσε
Γυναίκας ρούχα φόρεσε, γυναίκας πασουμάκι,

Άιντες κι αμάν αμάν γυναίκα πάει και κάθεται
γυναίκα πάει και κάθεται στο γυάλινο πηγάδι.

Άιντες κι αμάν αμάν Ξεπλέκει τα σγουρά μαλλιά
Ξεπλέκει τα σγουρά μαλλιά και κάθεται και κλαίει

Άιντες κι αμάν αμάν, κι ο γιος του ρήγα πέρασε
κι ο γιος του ρήγα πέρασε και τηνε χαιρετάει.

Άιντες κι αμάν αμάν, – Τι έχεις κόρη μου και κλαις
– Τι έχεις κόρη μου και κλαις και βαριαναστενάζεις;

Άιντες κι αμάν αμάν, – Η αρρεβώνα μου 'πεσε
– Η αρρεβώνα μου 'πεσε στο γυάλινο πηγάδι

Άιντες κι αμάν αμάν, κι όποιος θα πέσει να τη βρει
κι όποιος θα πέσει να τη βρει γυναίκα θα με πάρει,
κι όποιος θα πέσει να τη βρει γυναίκα θα με πάρει.

«Ο γιος του ρήγα κατεβαίνει στο πηγάδι, στη σκοτεινή αγκαλιά της μαύρης γης. Βρίσκει φίδια και οχιές, ανθρώπινα κουφάρια. Ζητά απ' την κόρη να τον τραβήξει πάνω στο φως, η κόρη-στοιχείο αρνιέται. Τον έχει ξεγελάσει όπως και άλλους πολλούς.

Η παμπάλαια αυτή παραλογή είναι ένα ποιητικό παραμύθι με πολλά αρχετυπικά σύμβολα: τη δαιμονική καταστροφική γυναίκα-λάμια, την ταυτισμένη με τη γη γυναίκα που καταβροχθίζει και λιώνει τους ανθρώπους, τον έφηβο-ήρωα που πρέπει μέσα από επικίνδυνους άθλους να κατακτήσει τον ανδρισμό του.»

Μιράντα Τερζοπούλου (2007), www.domnasamiou.gr

«Το τραγούδι αυτό (Στην Πόλη ήμουν κι έμαθα) όπως και το τραγούδι «Το γυάλινο πηγάδι», δραματοποιούν ποιητικά θρύλους για δαιμονικά όντα που παίρνουν μορφή σαγηνευτικής γυναίκας με σκοπό να παραπλανήσουν και να εξολοθρεύσουν νέους και ρωμαλέους άντρες.

Τραγούδια λες φτιαγμένα από υλικό ονείρων, απηχούν τον πλατύτερο και πλουσιότερο από εκείνον της σκέψης κόσμο του υποσυνείδητου, εκφράζοντας συναισθήματα και αντιλήψεις που διέπουν τις ανθρώπινες σχέσεις και την καθημερινή ζωή μέσα στην πατριαρχική κοινωνία. Τα συμβολικά τους πρόσωπα αντανακλούν τα πρόσωπα που κατοικούν τον καθημερινό κόσμο, αλλά και ενσαρκώνουν την αόρατη και απέραντη αλήθεια της ψυχής και των φαντασιώσεων σε μια υπερβατική πραγματικότητα, σε μια μυθοπλασία όπου οι δύο κόσμοι, ο αισθητός της εμπειρίας και ο υπερφυσικός των σκοτεινών δυνάμεων, συνυπάρχουν και συναντιούνται στο φιλιατρό ενός πηγαδιού.

Στον κόσμο αυτό οι γυναίκες, στενά δεμένες με τη φύση αλλά και με το υπερφυσικό Άγνωστο απ' όπου ερχόμαστε και όπου ξαναγυρνάμε, άρα πάντα ύποπτες για κρυφές συμμαχίες με τις υπερκόσμιες δυνάμεις, ένοχες και ανεξέλεγκτες εκ γενετής, απειλούν την ομαλή ζωή της κοινότητας. Η δύναμή τους είναι η δύναμη της αποπλάνησης. Οι άντρες, πολιτισμένοι, λογικοί, γενναίοι, χρήσιμοι, κινδυνεύουν ανά πάσα στιγμή να παρασυρθούν από δόλια θηλυκά συγκεχυμένης ταυτότητας. Η πεντάμορφη που καλεί τον νέο άντρα να κατεβεί στο βάθος της γης –στο πηγάδι που ο ανθρώπινος συμβολισμός πάντα ταύτιζε με το δικό της σκοτεινό βάθος– αποδεικνύεται μια αιμοδιψής Λάμια, και έμμεσα το φροϋδικό αυτό τραγούδι διδάσκει πως κάθε γυναίκα μπορεί να είναι ένα καμουφλαρισμένο ξωτικό, δαίμονας καταχθόνιος, σαν την ίδια τη γη που στα σκοτεινά βάθη της γεννά τη ζωή αλλά και καταλύει τα σώματα των ανθρώπων.

Μιράντα Τερζοπούλου (2008)